

*Nyílt levél**a magyarság lehetséges jövőjéről még ma is hallgatóknak*

Kerek ötven év óta vénül és pusztul a magyarság, 45 éven át több száz vitacikkben, kéttucatnyi kötetben, harmadfélezer regisztrált előadásban foglalkoztam ezzel a pusztulással, legutóbb *Európa S.O.S.!* címmel a *Zárszót* is megírtam hozzá, de nem hagy nyugton a lelkiismeret. Sokszor megtörtént ez idő alatt, hogy a velem folytatott vitában nem kaptam szót, még a nyilvánvaló rágalmak, hazugságok helyreigazítására sem, és most már az az idő közeledik, amikor végleg megvonja tőlem a szót maga a természet. Nyomasztó érzés előre tudnom, hogy ettől fejeződnek be végtelen vitáim.

Azokhoz címzem ezt a nyílt levelet, akiket aggaszt a magyarság sorsa, jövője, de olyan elháríthatatlan istencsapásának tekintik pusztulásunkat, hogy lélekben már beletörődtek. S azoknak, akik – noha szinte minden nyomorúságunk ma már ebben a pusztulásban gyökerezik, csak legyintenek rá, mondván: szereplési vágyukat élük ki a siránkozók, ilyen-olyan ciklus törvénye szerint helyre fog igazodni magától. S azoknak, akik belebábozódtak a demográfia civilizált-világ-méretű elmezavarába, „családtámogatási” rendszereibe, s ha keresték is a tartós megoldást, ahogy én látom fél évszázad óta nem találtak rá sehol a világon. Azoknak, akik tisztában vannak azzal, hogy naponta romlik a helyzetünk, „valamit” tenni kellene, hogy legalább fékezük a pusztulást, talán valamilyen okos „családpolitikával” meg is állíthatnánk.

Azokhoz nem szól a levél, akik már életformájukká tették az élőködést: használni, élvezni minden javát a civilizált társadalomnak, de vállalni a fenntartásából minél kevesebbet. Ide sorolom azokat is, akik kokárdába öltözött hívei a nemzetnek, minden lehető és lehetetlen alkalommal reszkető hangon eléneklik a székely himnuszt, de az első számú sorskérdés, a legfontosabb közügy, a magyarság léte, fennmaradása számukra „nem téma”.

Meggyőződésem, hogy az elmezavar világméretű, százmillió nagyságrendben vetíti a pusztulást a közeljövőbe. Elkerülhetetlennek látszik a világ újrafelosztása, éspedig az európai (keresztény) civilizáció rovására.

Megszámíthatatlan tényező együtthatása alakítja évtizedeken át szint észrevétlenül az embervilág átfogó változásait, igyekeztem ezekből néhány olyat kiemelni, amely az ellentmondások kiapadhatatlan forrása, tehát az oksági viszonyok földe-rítéséhez, tisztázásához, a diagnózis kimunkálásához megkerülhetetlen. Kérem – hangsúlyozottan kérem – a Nyílt levél címzettjeit, jelezzék ellenvetésüket, egyetlen értésüket, bírálatukat, netán kiegészítésüket, módosításukat akár minden indokolás, részletezés nélkül.

A társadalmak létének, életképességének, fennmaradásának elemi feltétele és biztosító az újrateermelés. Az élet és a javak újrateermelése, lehetőleg a kor színvonalán.

Mióta ember él, mindig voltak olyanok, akik nem vettek – vagy nem is vehettek – részt az újrateermelésben, de a túlteljesítők bőséggel pótolták ezt a hiányt. Viszont néhány évtized óta a halál kultúrája az érdekviszonyokhoz igazodó új életformát alakított ki, az „akaratlagos” gyermektelenséget, családtalanságot. Ez a legkártékonyabb, mert *gyilkos* élőködés, hiszen nem a „másokat illető javakat”, hanem magát az életet éli föl abban a társadalomban, melyet csakis azok tartanak fenn, akik az életüket továbbadják, „újrateermelik”.

Jellemzi a „halál kultúrájának” az agresszióját, nálunk a közvélemény, a közgondolkodás olyan nevelést kapott a családban, az iskolában, a sajtóban, hogy 80–85 százalék azt vallja: teljességgel magánügy, hogy „vállal”-e gyereket, vagy nem „vállal”, ehhez senkinek semmi köze, „az államnak nincs helye a hálószobában”. Ráadásul ez az öngyilkos ostobaság – magam tapasztaltam, országos vitára beérkező hozzászólásokat olvasva – a diplomások, doktorok géppel írott leveleiben gyakoribb volt, mint a kézzel körmölt, helyesírási hibákkal megtűzdelt hozzászólásokban. Lehetséges volna, hogy az iskolai nevelés, az iskolai tananyag segít megalapozni a nemzeti öngyilkosságot?

Az élőködés persze csak „alanyban-állítmányban” képes gondolkodni, de azt azért kevesen vallják meg nyíltan: – Na és? Tetű vagyok, és kész, jogkövető állampolgár, élek a hatályos törvényekkel, szóljon, akinek ez nem tetszik!

Inkább a világpolgár öntudata veszi védelmébe a gyilkos élőködést, az áldozatos humánus szenteli be, mondván: az emberiség iszonyú gondja a gátlástalan szaporodás, senki nem vetheti a szemünkre, hogy mi nem fogjuk ezeket a gondokat elmélyíteni.

Némelyek azt is hozzáteszik (idézem!): „És ha a magyarság kipusztul, nem marad a helyén légtüres tér. Emberek jönnek a helyébe, túlélők, tehát életrevalóbbak, csak nyerhet velük az emberiség.”

Aki a gyilkos élőködésbe beleszokott, talál magának „ideológiát”, elméleti igazolást hozzá, és roppant öntudattal hangoztatja is.

Ám a társadalmi lét vastörvényeinek az áthágásához túl kevés az ilyen igazolás. Ráéreztem erre az a „tihanyi antianya” is, aki azt írta egy sajtóvitában: „hogya mi lesz a társadalommal, kihal vagy szaporodik, ugyan mit érdekel engem, ha életem végére értem”. Pedig ha jól számolom 5–6–7 évtizedet át kell még élnie a tihanyi „antianyának” a vastörvényt áthágó társadalmával együtt, mindvégig a halál előcsarnokában, megszenvedve a nyugdíjrendszer összeomlását, az egészségügy, a társadalombiztosítás szétesését, az elvénülés napról napra mélyebb nyomorúságait.

– Migráció! – süvölt erre a neoliberais kórus. – Betelepítés! – A lehető legjobb megoldás, mindenki csak nyer vele. Tiszta ráfizetés a saját utód, sok kínládással megszülni, sosem elég költségekkel 20–25 éven át nevelni, iskoláztatni, amikor import minőségében AZONNAL és INGYEN kapható! Több, mint amennyit akarsz. Hadd ölelkezzenek a kultúrák Európa kulturális paradicsomában! Aki pedig ezt gátolni merészeli, az velejéig rasszista, fasiszta, idegengyűlölő!

Tízvalahány évvel ezelőtt szaporodtak el ilyen szövegek, s akkor került a Naplómbe ez a megjegyzés: „a vénülésre hajló Európában már készül az összeölelkezés, a multikulturális paradicsom, és van is rá esély, hogy legyen belőle egy kibiztosított etnikai aknamező”.

Akkoriban 160 millió betelepülővel számoltak, Európa megromlott korszerkezetének a helyreállítására ennyire lesz szükség. Mintegy 80 millió már be is települt, s 2005-ben üzembe helyezték az etnikai aknamezőt, nem elsősorban a betelepülők, hanem, többnyire már európai szülőhazájukban, a gyerekeit. Allergén nyelvek, hitek, istenségek, szokások, hagyományok, erkölcsök, világnézetek ölelkezésével is bajok vannak, nászokkal is. Van rá eset, hogy az asszimiláció a befogadókhoz halállal büntetendő árulásnak minősül

A legkevésbé sem lepett meg, amikor kiderült, hogy a magyar politika neoliberaisai is elkészítették a tervet egymillió ázsiai betelepítésére. A bolsevikok tovább élő kapcsolatrendszerre intézte nálunk a „rendszerátváltást”, a nemzeti vagyont világra szóró privatizációt, a csalásokkal megspékelt képviselőválasztásokat. Ez a kapcsolatrendszer tagadta ki a nemzettestből a trianoni határokkal kirekesztett, az idegen önkénynek kiszolgáltatott testvéreinket 82 százalékos többséggel a magyar történelem legnagyobb gyalázatára. *Ha az az egymillió ázsiai voksával* fizetne a betelepítésért, volna olyan haza a világon, amelyet a hatalom reményében nem árulna el akárhányszor a bolsevik? Vajon nem fogják majd számon kérni, a nem a betelepülők, hát utódaik, hogy – tessék utánaszámolni! – a ráfordítás nélkül kapott munkaerővel a befogadók a marxi ráta átlagának legalább a százszorosát nyerték?

Bármilyen felmérés igazolná, hogy a társadalom 90–95 százaléka meg van győződve arról, hogy a gyermekes családokat illető „segélyek”, „juttatások”, „támogatások” a költségvetést, a közpénzeket terhelik. „Az én zsebemből veszik azt ki!” – harsogják úton-útfélen lehangosabban éppen azok, akik a gyermekeket szülő-nevelő családokon élőködnek, az „akaratlagos” gyermektelenek, családtalanok, a sterilizáltak, a szinglik, a „melegek” azonos nemű házastársai. Természetesen igényt tartanak a civilizált társadalom minden javára, kényelmére, életminőségére, az iskola, a sajtó – ezek szerint a családjuk sem – figyelmeztette őket, hogy akik az életüket továbbadják, a társadalmat csak azok éltetik. Akik viszont „akaratlagosan” nem adják tovább, azok pusztítják, miközben élőködnek rajta

Kétszáz évvel ezelőtt még nem volt ez gond a demográfiában, a közgazdaságtudomány klasszikusai – Smith, Malthus, Ricardo – még a jövedelemelosztás legfontosabb helyére, a bérelméletbe építették be a gyermeknevelés költségfedezetét azzal, hogy a bérből-fizetésből élők munkabérének fedeznie kell a munkaerő nemcsak napi, de távlati újratermelésének a költségeit is, tehát a 2–3 gyermekes család fenntartását a kor színvonalán, a bérből-fizetésből élőknel éppen úgy, ahogy az idő tájt a sokkal általánosabb természetbeni bérezés is a család ellátását szolgálta.

Sokszor megírtam már, itt nem részletezem, hogyan sikkadt el, szorult ki, a jövedelemelosztásból az egyik legfontosabb tétel, „a jövő beruházása”, az utódnevelés költségfedezete, hogyan iktatta ki a gyereket a szocialistának nevezett társadalomból a sztá-

lini politikai gazdaságtan, melyet beszentelt szöveggel tanítottak a „béketábor” egyetemem, s hogyan számúzték a Jövőt a „szabad Nyugaton” is a szociálpolitika valamelyik alfejezetébe a nyomorultakkal, gyógyíthatatlan betegekkel, hajléktalanokkal osztozni a bajban, „ha jut rá pénz”. Mintha a parasztember az ocsút használná vetőmagnak, meg azt a terményt, melyet a hombár aljáról összesöpör.

Negyvenvalahány évvel ezelőtt adtam egy feljegyzést a közgazdasági egyetem rektorának. Sokszorosított előadásaiából írtam ki azt is, hogy szerepel a munkabérekben a gyermeknevelés költségfedezete, azt is, hogy a munkabér független adóalap lehet attól, hány ember eltartására szolgál, azt is, hogy a „családtámogatási rendszerre” pedig szükség van, így volt kerek az elmélet, ez a három tétel egymást zárja ki.

Ötven évvel ezelőtt, amikor a születésszám elégtelenre váltott, azt írta a *Születésszabályozás* című kötet egyik szerzője az 1957-es 17 ezrelékről: „Ez a születési arányszám olyan alacsony, amire Magyarországon kevés példát találunk”. Ám a kötet tanulmányai sorra azt bizonygatják: nem kell ennyi rengeteg gyerek! „A családlétszám az egy főre jutó jövedelemmel fordítva arányos.” Lám azoknál a családoknál, ahol az eltartottak száma a legtöbb, az egy főre jutó havi jövedelem 335 forint, ahol a legkevesebb, ott 1178 forint. A sok gyerek miatt a középiskolai és az egyetemi felvétel lehetősége csökken. Már így is sokan vagyunk, „aminek következménye nemcsak a rossz lakáshelyzet... a szolgáltató vállalatok túlterheltsége is... a villamos és az autóbusz közlekedés zsúfoltsága... közművek kapacitáshiánya... A túlzottan magas születésszám túlfeszíti egészségügyi lehetőségeink kereteit...” A szülő nők ápolásának átlagos tartama több mint kétszerese (7–8 nap) az abortálókénak. „Ha az elvetélt magzatok felét kihordták volna 1957-ben, mintegy 1000 új kórházi-nőgyógyászati ágyra lett volna szükség.” „Míg a dolgozó nők vételése miatt mintegy 170 000, addig a szülések miatt 5 400 000 munkanap esett ki 1956 év folyamán.”

Fél évszázadon át kisebb eltolódásokkal a családlétszám szerint ezek a jövedelmi megoszlások maradtak. Bár ha a családbeli jövedelmi fejadagokat a „szabadon elkölthető jövedelmek” mezőnyében hasonlítjuk, sokkal nagyobbak, esetleg összehasonlíthatatlanná nőnek a különbségek. Már tudniillik annyival jobb körülmények között élhetnek azok, akik pusztítják a társadalmat, mint azok, akik éltetik.

Nem kerülhetem meg, hogy el ne gondolkozzak rajta: biztosan nem lehetséges, hogy az ilyen érdekviszonyok kialakításának, fenntartásának, megszilárdításának a hívei tudatosan, átgondoltan, szándékoltan akarni is azt akarják, amit csinálnak?

Ez a Nyílt levél nem sorolhatja fel még címszavakban sem a képtelen ellentmondásokat, beszentelt hazugságokat, a világméretű elmezavarnak azokat a jellemzőit, amelyeket 45 év óta több ezer oldalon felsoroltam már. Itt csak az ütközést kínálom fel, a vitát, a bírálat, az ellenvélemény kifejtését. Jogot szereztem erre a kínálatra, igazolt annyit az idő a népesedéssel foglalkozó írásaimból, hogy már senki nem nullázhatja le. S ez a kínálat érvényes 45 évig visszamenően minden megjelent munkámra, noha magam is másképpen fogalmaznék ma jó néhányat közülük.

(Azt azért, hogy „igazolt az idő”, kellő visszafogottsággal tessék értelmezni – a kirekesztés maradt. Csak egy példát erre: a *Véreim, magyar kannibálok!* című kötetemet, melyben összefoglaltam a népesedés hazai és európai vészjósló állapotát, a Magvető kétéves jegelés után kiadta. 1991 júliusában Vincze Gábor, az Allami Könyvterjesztő igazgatója, aki százezres példányban rendelgette mondjuk Berkési könyveit, hangsúlyozottan nulla példányt rendelt a kötetemből. No, de akkoriban még sokak szerint nem kaptam az időtől kellő igazolást. Azóta nyilvánosan is bőven kaptam, s a múlt év Könyvhetén megjelent *Naplóm a történelemnek* című könyvem, négy kötetben 3500 oldalon, 60 év közéleti naplója, a legteljesebb összefoglalója ötödfél évtizedes közéleti vitáknak, és bőven közöl dokumentumokat a magyarság pusztításán szorgoskodókról. Továbbá *Európa öngyilkossága* című kötetem is megjelent, amely népesedési vitáim *Zárszavát* is közli. Sem a Könyvtárellátó, sem a több ezernyi könyvtár a két kötetből egyetlen példányt sem rendelt, tehát maradtak a hangsúlyozott nulla példánynál... Ilyen a mi rendszerváltásunk, a Vincze Gáborokat szaporítja.)

Sokat foglalkoztam az életellenes gócok szaporodásával, ezt az elvénülő társadalom veszedelmes szövődményének mondhatom. Milyen agresszívan terjednek, sokasodnak, hogyan épülnek be a szokásokba, hagyományokba, jogrendbe. A művi abortusz, a nyugdíjrendszer, a jövedelemelosztás, az egyneműek házassága, az életformává kérgesedett szingli... s hogyan válik maga az elvénült társadalom is életellenessé, a demokrácia életellenes gerontokráciává.

II. János Pál írta az *Élet Evangéliumában*: „Mindenkinek rá kell döbennie, hogy a jó és a rossz, a halál és az élet, a halál kultúrája és az élet kultúrája közti hatalmas és drámai összeütközés előtt állunk.”

II. János Pál jóslata beteljesült; immár szenvedő részese ennek a drámai összeütközésnek Európa. A sok kínálkozóból veszek egy példát ennek az ütközetnek a jellemzésére: hogyan épül be a jogrendbe az életellenes: a sterilizáció emberi „alapjoga”.

Az Alkotmánybíróság kiállt a sterilizálás szabadságjogának védelmében, és elutasította azt a népszavazási javaslatot, hogy „művi meddővé tételt kizárólag és csakis pontosan meghatározott egészségügyi okból lehessen végezni”. Az Alkotmánybíróság szerint ez a személyes önrendelkezési jog aránytalan korlátozását jelentené. Már 2005-ben megsemmisítette azt a korlátozást is, amely szerint művi meddővé tételt csak az kérhet, családtervezési okból, aki 35. évét már betöltötte, vagy három gyermeke van. „A bírák szerint a népesedéspolitikai szempontok nem tehetik indokolttá az emberi méltóság jogából eredő önrendelkezési jog ilyen súlyos korlátozását.”

Vastörvénye viszont a társadalmak létezésének, fennmaradásának minden időben az élet és a javak újratermelése, lehetőleg a kor színvonalán. Ha jól értem az Alkotmánybíróság állásfoglalását, egy új szabadságjog született korunkban: aki 18. évét elérte, „akaratlagosan” végleg kivonhatja magát a társadalmi létet fenntartó vastörvény hatálya alól.

Már az első olvasatban kísértésbe hoz engem, hiszen jogérvényesen kínálja magát az analógia: kellő következetességgel megduplázhatók a szabadságjogok, ter-

mészetesen a javak újratermelését megfogalmazó vastörvény hatálya alól is kivonhatja magát az Alkotmánybíróság döntése alapján a szabadságszerető állampolgár, ha úgy ítéli meg, hogy önrendelkezési alapjogát és emberi méltóságát súlyosan sérti, hogy a megélhetésért dolgoznia kell.

Voltaképp ezáltal a szabadságjogok maguktól szaporodnak tovább: munka és fizetés híján az állampolgár a nyugdíjjárueléktől és a társadalombiztosítási kötelezettségtől is mentesül, és követelheti, hogy tartsák el és gyógykezeljék ingyenesen állampolgári jogaiban.

Mindezt az alkotmánybírósági döntések analógiájára. Aki az élet továbbadásából „akaratlagosan” végleg kivonja magát, minthogy nem költözik fel az erdőben egy fára, sőt jogot formál arra, hogy a korabeli átlagnál is nagyobb jólétben, nagyobb kényelemben, kedve szerint élvezkedve vehesse igénybe a civilizált társadalom javait, előnyeit, vívmányait – ezt csak mindazok rovására, mindazokon élőködve teheti, akik a társadalmat életük továbbadásával éltetik. Mint ahogy a javak újratermeléséből is csak azok rovására, azokon élőködve vonhatja ki magát, akik dolgoznak és termelnek helyette is.

Athágni a társadalmat fenntartó vastörvényt – a halál kultúrája.

Szabadságjog a sterilizáció?

Létezik-e egyáltalán olyan szabadságjog, amely csakis a halál, a pusztulás szolgálatában gyakorolható?

„Kizsákmányolás” – mondják a másokat illető javak kellő ellenszolgáltatás nélküli elsajátítására, s világméretű háborgások zajlottak ellene, és zajlanak mindmáig, s ha jogtalan vagy erkölcstelen előnyöket, hátrányokat leltároznak is kórisméjükben ezek a háborgások, legfeljebb nyomorra, kiszolgáltatottságra, a jövedelemelosztás igazságtalanságaira utalnak, amelyek általában kibíráhatók, elviselhetők, túlélhetők. De a sterilizáció éretlen 18 éves korban a legkártékonyabb, minthogy gyilkos élőködési forma.

Alapjog? Korlátlanul gyakorolható? Tizenhét éves korában akár mindenki élhetne a társadalom elpusztításának a „jogával”.

Pár évvel ezelőtt egy hetilapunk tudós cikkírója húsz százalékra becsülte azoknak a tizenéveseknek az arányát, akik házasság nélkül képzelik el az életüket. Pedig őket a sterilizáció kényelme és biztonsága még nem csábította, csupán az a fejedelmi prémium, az a két-háromszoros életszínvonal, amely jutalmuk lesz a társadalom pusztításáért. Igen valószínű, hogy azóta harminc százalékhoz közeledik az arányuk.

A társadalom pusztítása, végső kiirtása tehát folyamatban van. A túlteljesítő anyyira lefogytak, hogy az egészségi okból vagy párkapcsolat híján elmaradt szüléseket sem biztos, hogy pótolhatják, nem szólva az „akaratlagos” gyermektelenek húsz-harminc százalékáról. Az elégtelen osztályzatot a fogyó születésszámról sokáig – huszonhárom évig – nem közölte a statisztika, a kitolódó életkor 1981-ig eltakarta a gyermek korosztályok mintegy négyszáz ezres fogyását. Még egyre szaporodtunk tovább élő öregekkel, miközben már erősen fogytak a gyerekek. A bunkó magyar még hóbörgött is hozzá: „Mit nyavalyognak ezzel a népesedéssel, hát évről évre szaporodunk. Banglades akarnak?”

1981 óta már a teljes népesség fogyását méri a statisztika, s ha nem számoljuk a fél évszázad óta betelepülőket, mélyen tízmillió alá süllyedt a népesség száma, s 800 ezernél több a fogyásunk.

Az Alkotmánybíróság sterilizációról hozott határozatának indoklásában is, a népszavazási javaslat elutasításában is nyomatékos hangsúlyt kapott, hogy „népesedéspolitikai szempontok” ezt a kérdéskört illető döntéshozást nem befolyásolhatják. Ám, ha meggondolom, ez a kérdéskör az „élet vagy halál”, a „lenni vagy nem lenni”, s én nem tudnék olyan jogi tételt idézni, de még kitalálni sem, amely ennél annyira fontosabb, hogy ez már szót sem érdemel. Pusztul az ország, fél évszázad óta a gyesen-gyeden kívül nem sok történt a pusztulás fékezésére, annál több az elmélyítésére, felgyorsítására. A jelenlegi kormánypolitika is gátlástalanul gyerek és családellenes, noha mai helyzetünkben már minden olyan intézkedés, mely a jövő nemzedékeket ritkítja, sújtja – népiértésnek minősül.

A sterilizáció mindennél inkább. Feltehetném tehát a kérdést: az emberi méltóság személyi jogát vagy a népközösség irtását korlátozzuk inkább?

Nem teszem fel ezt a kérdést, mert számomra ez nem kérdés. Én az Alkotmánybíróság kisebbségi véleményével értek egyet: a sterilizáció nem kiteljesíti, hanem véglegesen megcsonkítja az önrendelkezés szabadságjogát, nem érvényesíti, hanem szinte érvényteleníti az emberi méltóságot.

Ezek lehetnek vitakérdések, viszont nem vitakérdés a sterilizáció problémakörének a döntésekben érvényesülő alapképlete.

A társadalom létjogát az Alkotmánybíróság indoklása alárendeli a személy „emberi méltóságából” fakadó „önrendelkezési jogának”.

Tehát pusztuljon inkább a társadalom, semhogy sérelem érje a személynek az adott értelmezésben nagyon is vitatható „alapjogát”? Nélkülözzön, vénüljön tovább, mert milliók pusztulása időigényes, évtizedek során kell megszenvedni, míg a nyugdíjrendszer végképp összeomlik, az egészségügyre csődök halmaza tornyosul, az egyre szaporodó vének s az egyre fogyatkozó termelőkorúak viszonyában a szolidaritást leváltja a harc, szemben egymással a maradék darab kenyérért.

Meg kell jegyeznem, hogy a demográfiai szakirodalomban még napjainkban is jelennek meg olyan tanulmányok, amelyek tudományos hangszereléssel bizonygatják, hogy a fogyás és az előregedés miatt némelyek a nyugdíjrendszer „összeomlásával ijesztgetnek”, pedig „ezek a tényezők alárendelt jelentőségűek”, „a pánikkeltésig elmenő aggodalmak” alaptalanok, „a szükségesnél ijedtebb tanúi vagyunk a népesség fogyásának”.

Az egyik tanulmány szerzője arra alapozza optimizmusát, hogy „az emberi életpálya tartama soha nem látott mértékben meghosszabbodik” a születési ráta csak ezt követi, ha úgy tetszik, ellensúlyozza a csökkenéssel.

Kétségekívül igaz: a születések fogyását csak jelentős késéssel követi a társadalom lélekszámának a fogyása, tehát az öregedő, a gyerekek korosztályaiban már fogyatkozó társadalom lélekszáma még nő, nyilvánvalóan továbbélő öregekkel. Csakhogy ez a többlet az élet újratermelésében bekövetkezett hiányt egy lélekkel

sem pótolja, az elhatalmasodott élőködést a legkevésbé sem gátolja, semmennyiben sem oldja a népesedéspolitika életellenes gócait, ellentmondásait.

A társadalom tehát – valamelyest lassabban – vénül és pusztul tovább, ez a teória tehát legfeljebb a pusztulás sminkelésére alkalmazható. A vén tovább élők eltakarják a statisztikában az elégtelen születésszámot, jó smink ez, ki tartja számon, hogy nem csecsemőkkel, hanem vénemberekkel szaporodik az ország.

A szerző maga is áldozata a sminknek. „A népesség robbanásszerű növekedése” szerinte 1957 és 1981 között népesedésünk állapotát, amikor már több százezerrel fogyott a gyermek korosztályok létszáma, de a továbbélő vének a szerző elől is eltakarták ezt a meredek fogyást.

De – mit lehet tenni?

Sokszor idéztem Theodor W. Schultz Nobel-díjas amerikai közgazdászt, szerinte „a jövő beruházása” – elsősorban az utódok megszülése, felnevelése, iskolázása, szocializálása.

Költségeit a nemzeti jövedelem mintegy harminc százalékából lehetne fedezni, ez tehát olyan költségvetési főtétel, melyet a szociálpolitika „ha jut rá pénz” alfejezete nyilván nem helyettesíthet. Természetesen volna megoldás a népesedési agónia kezelésére, de olyan hosszú távú, hogy megközelíteni is csak lépcsősoron lehet. A további fogyás egyelőre nem állíthat meg, de a gyerekek korosztályának teljes utánpótlása – meggyőződésem – 5–8 év alatt elérhető.

Az első lépcső a világméretű elmezavar tisztázása volna, a tévhitek, az életellenes érdekviszonyok, a sokféle politikával fertőzött népesedésügy tudományos elemzése, korszerűsítése, a képtelen ellentmondások kirotálása, a gátlástalanul s ez idő szerint a korlátozás nélkül terjedő és hódító élőködés visszaszorítása volna. E nélkül a népesedéspolitika eleve nem korszerűsíthető a közvéleményben 80–85, 90–95 százalékban uralkodó „halál kultúrájával” szemben. A megmaradás első számú feltételének nevezhető ez a tisztulás.

A második lépcső lehetne a családi jövedelmi adó bevezetése. Nem elsősorban hazai viták, inkább a francia tapasztalatok tanulmányozása alapján.

A harmadik lépcsőben Baranyi Károly javaslatára szavaznék: a felnevelt gyerekek jövedelmi adójának egy része illesse a szülőket. Utólagos költségtérítés-fizetés vagy nyugdíjpótlék formájában. Az előző lépcsővel együtt új, életpárti érdekviszonyokat alakítana ki a jelenleg is életellenes népesedéspolitikában.

A további lépcsőket nem számozom, csak megemlítek néhányat.

Míg a társadalom újratermelése szervesen be nem épül az érdekviszonyokba, folyamatos forrása lesz élőködésnek, válságoknak, igazságtalanságoknak. Minden ép, egészséges ember, aki a társadalom javait, előnyeit, vívmányait használja, élvezi, felelős az élet továbbadásáért, bár személyében erre nem kötelezhető. Viszont arra kötelezhető, hogy teljes költségtérítést adjon annak, aki helyette szül és nevel – a kor színvonalán! – utódot. Még így is mentesül a szülés-nevelés tömérdék gondjától-munkájától, az „akaratlagos” gyermektelen, a családaltan, a sterilizált, a „meleg” (aki melegét nem betegséggént, hanem életformaként éli meg), a szingli.

Ha visszalépnénk a történelemben kétszáz esztendő, mondván: a munkabérnek fedeznie kell legalább két gyermek nevelési költségeit is, s ha valóban tartalmazná ezt a fedezetet (tehát a jövő beruházásait) a munkabér, a „családtámogatás” kiesne a költségvetésből. Ha két gyerek nevelési költségeit a munkabér fedezi (külön probléma a nagyobb jövedelmű család), a harmadik és a többi gyerek viszont a hiány-listáról kapná a költségtérítést.

Igazságtalannak éreznék sokan, gyermektelenek, ha a gyermekeket illető tételt a munkabérből levonnák, épp az igazságosság jegyében. Más kérdés, hogy ha egészségi okból vagy párkapcsolat híján nem lehetett gyerekük, valóban érdemelnének megkülönböztetést azoktól, akiknek csak az élőködés esik jobban? Nem szólva arról, hány gyermektelen nagynéni, nagybácsi, tanárnő, lelkész, tudós, művész, közéleti ember szinte az egész életét áldozza a jövőnek. Olyan közteher a jövő beruházása, amelynek megosztásánál megközelíteni is nehéz az igazságosságot, elérni lehetetlen. Több kell ahhoz még az igazságnál is, bizony.

Csak néhány tételt emeltem ki a népesedés kérdéskörének időszerű és ellentmondásosnak tetsző ügyei-gondjai közül, de örülnék bármely más, a népesedéshez kapcsolódó írásom bírálatának is. Bevallom, legjobban annak örülnék, ha hibás megállapításokon, helytelen következtetéseken, okfejtéseken kapna rajta a bíráló. Számomra ez lenne a legnagyobb nyereség.